

Geen vondeling

De adoptiegeschiedenissen van José en Lisa Kleinstra in *Vertraagde Start, geadopteerden aan het woord* zal ik niet snel vergeten. Beide meisjes zijn uit Zuid-Korea kort na elkaar geadopteerd in de jaren zeventig, en beiden zijn, volgens hun dossiers, te vondeling gelegd. Als hun adoptieouders eind jaren tachtig bij Wereldkinderen informeren of deze informatie werkelijk klopt, krijgen ze te horen dat er geen andere gegevens bekend zijn. Als Lisa echter net 12 jaar is, krijgen de Kleinstra's een telefoontje van Wereldkinderen. Zij hebben een brief ontvangen van de Koreaanse ouders van Lisa. Deze brief kondigt het begin aan van een turbulente periode in het leven van de Kleinstra's. Het gezin maakt contact met de ouders van Lisa, en ontmoet hen uiteindelijk in hun geboorteland. Tijdens dit verblijf in Korea weten ze ook de moeder José te traceren, en het blijkt dat ook zij geen vondeling is.

Hoe deze turbulente levensfase voor ieder gezinslid afzonderlijk verloopt, kunt u natuurlijk zelf lezen in *Vertraagde Start*. Waar het mij vooral om te doen is, is het feit dat deze meisjes allebei op papier vondelingen waren, maar dat zij dat in de praktijk niet bleken te zijn. Hoewel Lisa en José wel officieel zijn afgestaan, klopte de informatie in de rapporten niet. Dat de familieomstandigheden en de reden van afstand wel vaker niet blijken te kloppen, wordt ook regelmatig onderstreept in uitzendingen van bijvoorbeeld Spoorloos. Hoe betrouwbaar gegevens in rapporten soms ook lijken en hoe hard alle betrokkenen er ook aan werken om ze kloppend te laten zijn, ze bieden geen ultieme garantie, voor geen enkel kind uit geen enkel land. De laatste tijd vraag ik mij daarom meer dan voorheen af of mijn drie Chinese kinderen wel echt vondelingen zijn, en als dat wel zo is (en die kans is natuurlijk het grootst) of zij dan wel te vondeling zijn gelegd als gevolg van de één-kindpolitiek. Dat is natuurlijk een helder, eenduidig verhaal om te vertellen, maar ik moet realistisch zijn; ook in China worden kinderen om andere, persoonlijkere redenen afgestaan. Misschien ook worden de biologische ouders van mijn kinderen ooit gevonden. Dat lijkt nu misschien niet realistisch, maar de wereld verandert snel, en China in het bijzonder. Mogelijk ontmoeten ze ooit zelfs via DNA-databases geadopteerde biologische zussen of broers; ook dat is niet ondenkbeeldig.

Als ik met mijn kinderen praat over hun adoptieverhaal, gebruik ik naarmate ze ouder worden dan ook steeds vaker formuleringen als 'waarschijnlijk', 'misschien', 'de kans is groot, maar..' of: 'het zou ook zo kunnen zijn dat...'. Op die manier wijs ik hun indirect op de relatieve betrouwbaarheid van de informatie in hun rapporten. Ik probeer erop te letten dat het verhaal realistisch is, en niet te eenzijdig. Ik wil dat er altijd op voortgeborduurd kan worden zonder dat daardoor eerdere verhalen tegenstrijdig worden. En wat ik vooral probeer, is om geen wegen te blokkeren. Zodat mijn kinderen op een bewust of onbewust niveau zijn voorbereid als er ineens wel een brief op de mat ligt uit China, of als er onbekende of afwijkende informatie opduikt. Ze hebben er recht op om onvoorwaardelijk te kunnen blijven vertrouwen op de informatie die hun door ons en door anderen wordt gegeven.

Gepubliceerd in *LAVAContact*, nummer 3, 2007